

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/42/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7612217460
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Ferková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7612217460.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Ferkovej a sudcov JUDr. Miroslava Sogu a JUDr. Táni Veščičikovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 1.10. 2014 č.k. 6C/123/2012-163 takto

r o z h o d o l :

P o t v r d z u j e rozsudok.

Nepriznáva účastníkom náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len "súd prvého stupňa") rozsudkom žalobu zamietol a rovnako zamietol aj návrh žalobcu na prerušenie konania. Náhradu trov konania žalovanej nepriznal.

Žalobca podal na prvostupňový súd dňa 27.9.2012 hromadné žaloby, ktorými sa domáhal od žalovanej náhrady škody a nemajetkovej ujmy na základe nesprávneho úradného postupu, ku ktorému malo dôjsť v exekučných konaniach vedených tunajším súdom, v ktorých žalobca vystupoval ako oprávnený. V žalobách uviedol, že ako oprávnený subjekt (veriteľ zo zmlúv o úvere) podal návrh na výkon exekúcie, súdny exekútor predložil návrh na vykonanie exekúcie miestne a vecne príslušnému exekučnému súdu so žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Podľa žalobcu k nesprávne úradnému postupu malo dôjsť tým spôsobom, že prvostupňový súd v exekučných konaniach:

1. zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (žaloby označené ISTINA RS)
2. rozhodol o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o vydaní poverenia po zákonnej 15-dňovej lehote (žaloby označené NZZP)
3. rozhodol o vydaní poverenia súdneho exekútora na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote (žaloby označené NP), alebo
4. rozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora po 30-dňovej zákonnej lehote (žaloby označené ZE).

V predmetnej veci prvostupňový súd uznesením pod č. k. 6C/123/2012-8 zo dňa 9. 10. 2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 11. 10. 2012, spojil podľa ustanovení § 112 ods. 1 O.s.p. na spoločné konanie vecí pod sp. zn.: 6C/123/2012, 6C/136/2012, 6C/151/2012, 6C/155/2012, 6C/189/2012,

6C/254/2012, 6C/266/2012, 6C/283/2012, 6C/287/2012, 6C/333/2012, 6C/346/2012 s tým, že konanie bude vedené pod sp. zn. 6C/123/2012.

V žalobách, v ktorých žalobca namietal zamietnutie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (ISTINA RS), uviedol, že exekučný súd spôsobom odporujúcim zákonu konal tak, akoby sám rozhodoval vo veci samej. Exekučný súd pritom nekoná o zrušení rozhodcovského rozsudku a ani nepokračuje v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe, alebo vo vzájomnej žalobe. Z hľadiska princípu právnej istoty nemôže všeobecný súd zamedziť účinkom rozhodcovského rozsudku na právne postavenie žalovaného tam, kde neexistujú. Opravu rozhodnutí rozhodcovských súdov nie je možné využiť dodatočne potom, čo takýto prostriedok už nemožno uplatniť. Exekučný súd tým, že nelegálnym postupom vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu, vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi oprávneným a dlžníkom. Na jednej strane existuje exekučný titul - rozhodcovský rozsudok, ktorý nie je možné zrušiť pre uplynutie zákonnej lehoty, avšak z pohľadu exekučného súdu je materiálne nevykonateľný a na strane druhej nie je možné zo strany žalobcu iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu ochranu práva na zaplatenie istiny s príslušenstvom, a to z dôvodu, že existenciou rozhodcovského rozsudku je založená prekážka veci právoplatne rozhodnutej, ktorá je neodstrániteľnou vadou konania. Majetkovú škodu si žalobca v týchto žalobách uplatnil vo výške náhrady istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného Zmluvou o úvere. Zároveň si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu nie je dostatočný zadosťučinením vzhľadom na vzniknutú ujmu. Nesprávny úradný postup súdu je takej intenzity, ktorá má za následok zmarenie vymožitelnosti majetkového práva žalobcu.

V žalobách, ktorými sa domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po 15-dňovej lehote (NZP) žalobca uviedol, že je povinnosťou exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti do 15 dní odo dňa jej doručenia, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Exekučný súd napriek tomu rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, a to zamietnutím tejto žiadosti po uplynutí zákonom stanovenej doby. Žalobca vyvinul úsilie, aby docielil vecný postup v exekučnom konaní, spísal a podal žiadosti o informáciu o stave konania, kde namietal porušovanie svojich práv márnym plynutím času a požadoval informácie o stave konania a oznámenie prekážky, ktorá bránila rozhodnutiu súdu o žiadosti o udelenie poverenia, a to dňa 2.7.2009, 23.9.2009, 13.11.2009, 25.2.2010 a v dňoch 30.8.2010, 23.11.2010 a 25.5.2011 podal sťažnosti na prieťahy v exekučných konaniach. Postup exekučného súdu bol nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Vo veciach neexistovali okolnosti, ktoré by umožňovali súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie súd pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Z dôvodu takéhoto nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si uplatnil náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v peniazoch. V jednotlivých konaniach žalobca majetkovú škodu vypočítal ako náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávok v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi dorúčením žiadosti a udelením poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej vo výške 125,- eur. Uvedená suma pozostáva z nákladov na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému vo výške 70,- eur, nákladov na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,- eur, nákladov na administratívne spracovanie textov, urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné, poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania vo výške 15,- eur.

Zároveň si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pri jej určovaní vychádzal z doktríny prijatej Ústavným súdom SR (čl. 48 ods. 2), podľa ktorej, pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní, je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške 660,- eur. Žalobca si preto uplatňuje ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 55,- eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu.

V žalobách, v ktorých namietal vydanie poverenia exekučným súdom pre súdneho exekútora na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote (žaloby označené NP) taktiež poukázal na povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia do 15-tich dní odo dňa jej doručenia súdnym exekútorom, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Exekučný súd

napriek tomu rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia a to vydaním poverenia po uplynutí zákonom stanovenej doby. Postup exekučného súdu bol nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. V ďalšom žalobca oprel svoje odôvodnenie týkajúce sa predmetnej námietky o tie isté skutočnosti, ktoré sú vyššie popísané v súvislosti s § 44 ods. 2 Exekučného poriadku.

V žalobách, v ktorých žalobca namietal nesprávny úradný postup z dôvodu oneskoreného rozhodnutia súdu o zmene exekútora (ZE) uviedol, že po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie žalobca v rámci exekučného konania podal návrh na zmenu exekútora. K rozhodnutiu o zmene exekútora súdom nedošlo v zákonom stanovenej lehote, t. j. do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného, a to napriek tomu, že vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti. V danom prípade neexistovala a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústreďene a so zbytočnými prietahmi. Postup exekučného súdu bol teda v rozpore s § 44 ods. 8 Exekučného poriadku. Žalobca si teda z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu uplatnil náhradu majetkovej škody, ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch. Majetková škoda predstavovala náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanú vo veci správy a udržateľnosti pohľadávok v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutí o ňom, vo výške 175,- eur. Zároveň si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pri určení výšky ktorej vychádzal z doktríny prijatej Ústavným súdom SR, podľa ktorej, pokiaľ ide o zbytočné prietahy v súdnom konaní, je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prietahmi vzťahuje satisfakcia vo výške 20.000,- Sk, t. j. cca 660,- eur. Žalobca si uplatnil primeranú náhradu nemajetkovej ujmy sumou vo výške 309,79 eur, t. j. 55,32 eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu.

V žalobných návrhoch ďalej žalobca uviedol, že náhradu nemajetkovej ujmy si uplatňuje z dôvodu, že márnym uplynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že správnym postupom exekučného súdu dôjde k efektívnemu a účinnému vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávnym úradným postupom exekučného súdu vystavil oprávneného riziku zániku povinného, riziku zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a riziku insolvenencie povinného. Ako ďalší dôvod uviedol neexistenciu akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku na opravy, zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času, čo vyvolalo u žalobcu, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery. Zbytočné a právne nezdôvodniteľné zbytočné časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku zrealizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu, ale aj na strane ich majiteľov. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať.

Žalobca písomnou žiadosťou požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, načo však žalovaný do podania žalôb na žiadosť pozitívne nereagoval.

Žalovaná v písomnom vyjadrení k podaným žalobám poukázala na to, že v jednotlivých žalobách sa vyskytujú viaceré procesné nedostatky, napr. že sú zmätočne označení povinní, najmä sú odlišne uvedené dátumy narodenia, nie sú uvedené spisové značky príslušných exekučných konaní, chýbajú relevantné údaje, ako dátumy doručenia podaní na súd, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci a dátumy, kedy sa žalobca dozvedel o vzniku škody v jednotlivých prípadoch. Žalobca nepredložil k žalobám ani jeden relevantný dôkaz preukazujúci existenciu predmetného exekučného konania, vznik skutočnej škody a nemajetkovej ujmy. V tejto súvislosti navrhla aplikáciu ustanovenia § 43 ods. 1 O.s.p.. Čo sa týka žalobcom uvádzaných prietahov v konaní, poukázala na to, že žalobca uvádza kroky, ktoré podnikol na ich odstránenie, iba v žalobách týkajúcich sa exekučných konaní, v ktorých boli zamietnuté žiadosti o udelenie poverenia. Formu „žiadosti o informáciu o stave konania“ nie je možné považovať za riadny prostriedok, ktorý by smeroval k zabráneniu prietahom a k ich účinnému odstráneniu. Uviedla, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní, túto právomoc má iba predseda súdu, alebo Ústavný súd SR. Žalovaná poukázala ďalej na to, že dňa 23.4.2012 jej boli doručené žiadosti žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, pričom už dňa 27.9.2012 boli okresnému súdu doručené predmetné žaloby, a teda žalobca ich podal pred uplynutím 6-mesačnej zákonnej lehoty, a teda ide o predčasne uplatnený nárok na súde.

K jednotlivým žalobným nárokom uviedla, že pokiaľ sa týka žalôb, v ktorých sa žalobca domáha náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu zamietnutia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (žaloby označené ISTINA RS), akýkoľvek postup súdu, ktorý nájde svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí nemôže byť „nesprávnym úradným postupom“ na účely zákona č. 514/2003 Z. z.. Zo žalobcom uvedených skutkových okolností je zrejmé, že nemôže ísť ani o zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Toto právo totiž možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené, alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Táto podmienka nie je v prípadoch zamietnutia žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie splnená. Súd má povinnosť ex officio preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydanéj bez účasti spotrebiteľa, preskúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol prípadnou nekalou doložkou viazaný.

K žalobám týkajúcim sa zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, a to po 15-dňovej lehote (žaloby označené NZP) žalovaná poukázala na to, že z § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehota 15-tich dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia, ale táto lehota sa týka prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie. Teda ak ho súd nepoverí, 15-dňová lehota neplatí. Zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie predpokladá posudzovanie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu.

K žalobám týkajúcim sa nerozhodnutia o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote (žaloby označené ZE) žalovaná uviedla, že exekučný titul po dôjdení žiadosti o zmenu exekútora predloží túto žiadosť pôvodnému súdnemu exekútorovi na vyjadrenie, na vyčíslenie jeho doterajších trov, keďže súčasne s rozhodnutím o zmene súdneho exekútora rozhodne o trovách doterajšieho exekučného konania. Ak pôvodný súdny exekútor neposkytol exekučnému súdu súčinnosť, súd objektívne nemohol dodržať zákonnú 30-dňovú lehotu na rozhodnutie o návrhu žalobcu na zmenu súdneho exekútora. Žalobcovi nič nebránilo v podaní sťažnosti predsedovi príslušného súdu proti porušovaniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a ak tak neurobil, zanedbal svoju všeobecnú preventívnu povinnosť. Zároveň žalovaná poukázala na ustanovenie § 44 ods. 8, 9 Exekučného poriadku, z ktorého je zrejmé, že pôvodný súdny exekútor vykonáva úkony exekučného konania až do času rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora, a teda v súvislosti s nerozhodnutím v lehote nemohlo dôjsť k vzniku žiadnej materiálnej škody.

K žalobcom uvádzanému nesprávnemu úradnému postupu rozhodnutím o poverení exekútora po 15-dňovej zákonnej lehote (žaloby označené NP) žalovaná poukázala na znenie § 44 ods. 2 a § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku účinné od 1. 6. 2011 s tým, že z uvedených ustanovení vyplýva, že 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titule. Ďalej uviedla, že zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s ohľadom na to, že sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv.

K namietaným prietahom v konaní žalovaná poukázala na § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. a na to, že žalobca nepreukázal, aby existovalo právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní ESLP, či Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušovanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Preto žalovaná má zato, že nie je preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prietahov. Rýchlosť súdneho konania nie je oprávnený preskúmať súd v konaní o náhrade škody. Všeobecný súd nemôže konštatovať prietahy v konaní a priznať za ne náhradu nemajetkovej ujmy.

K požadovanej materiálnej škode uviedla, že žalobcom uvedenú paušalizáciu vecných nákladov nemožno považovať za zmenšenie jeho majetku, ani za ušlý majetkový prospech. Uplatňovanie nároku žalobcom na nemajetkovú škodu je nepodložené, nadhodnotené a nepreukázané. Skutočnú škodu je potrebné dokázať listinami, resp. skutočnosťami, ktoré preukážu požadovaný nárok. V časti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch poukázala žalovaná na to, že poskytovanie finančného zadosťučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu prípadu zo strany súdu a že vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný.

Z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody, žalovaná uviedla, že žalobu považuje za právne neopodstatnenú a žiadala, aby bola v celom rozsahu zamietnutá.

Prvostupňový súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 1. 10. 2014, ktorého sa účastníci konania nezúčastnili. U oboch mal súd prvého stupňa doručenie predvolania riadne preukázané. Lehota na prípravu pojednávania bola u účastníkov zachovaná. Žalobca, ako aj žalovaná svoju neprítomnosť na pojednávaní ospravedlnili, pričom žalovaná nežiadala o odročenie termínu pojednávania a súhlasila s prejednaním veci za jej neprítomnosti a navrhovala žalobu zamietnuť v celom rozsahu ako nedôvodnú.

Žalobca žiadal o zrušenie nariadeného pojednávania do rozhodnutia o otázke nestrannosti a o otázke zákonného sudcu v prejednávannej veci. Zároveň podal návrh na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o jeho ústavnej sťažnosti proti rozhodnutiu Krajského súdu v Košiciach pod sp. zn.: 6NcC 38/2012 (OS SNV sp. zn.: 6C 123/2012). O nevyvlúčení zákonnej sudkyne z prejednávania a rozhodovania veci bolo rozhodnuté Krajským súdom v Košiciach. Predmetné rozhodnutie je právoplatné a je záväzné nielen pre súd, ale aj pre účastníkov konania. Vzhľadom na to, že prvostupňový súd už o rovnakom návrhu žalobcu o prerušenie konania rozhodol, a to uznesením č. k. 6C 123/2012-58 zo dňa 17. 6. 2013, nepovažoval žalobcom uvedený dôvod za relevantný dôvod odročenia pojednávania poukazujúc na ustanovenie § 119 O.s.p.. Podľa § 101 ods. 2 O.s.p. pojednával v neprítomnosti účastníkov konania, pričom pri rozhodovaní vychádzal z obsahu spisu a vykonaných listinných dôkazov.

Prevedeným dokazovaním vychádzajúc z odôvodnenia žalobného návrhu, písomného vyjadrenia žalovanej, za použitia listinných dôkazov, predovšetkým dôkazných spisov Er-spisov tunajšieho okresného súdu, prvostupňový súd zistil tento skutkový stav:

Žalobca v konaní namietal nesprávny úradný postup exekučného súdu, preto prvostupňový súd vykonával dokazovanie oboznámením sa s jednotlivými exekučnými spismi, v ktorých bol nesprávny úradný postup namietaný. Žalobca v nižšie uvedených exekučných konaniach mal procesné postavenie oprávneného a exekučnými titulmi boli v dvoch prípadoch notárske zápisnice a v ostatných deviatich veciach boli exekučnými titulmi rozhodcovské rozsudky Stáleho rozhodcovského súdu. Spolu so žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bol predložený návrh na vykonanie exekúcie, exekučný titul a prevažne aj Zmluva o úvere uzavretá medzi oprávneným a povinným, z ktorej bolo vo všetkých prípadoch zistené, že sa jednalo o spotrebiteľské zmluvy.

Z exekučného spisu sp. zn. 9Er/784/2010 (pripojený pri sp. zn. 6C 123/2012) súd prvého stupňa zistil, že na základe návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý podal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 26.11.2010 na súd proti povinnému: E. V., pre vymoženie 422,- eur s príslušenstvom, a to na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu so sídlom v Bratislave sp. zn. SR 03216/10 z 5.5.2010, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 12.7.2010 a vykonateľnosť dňa 15.7.2010. Uznesením zo dňa 21.1.2011, právoplatným dňa 16.2.2011, súd žiadosť o udelenie poverenia zamietol a uznesením, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 22.3.2011, exekúciu zastavil.

Z exekučného spisu sp. zn. 9Er/57/2006 (pripojený pri sp. zn. 6C 136/2012) prvostupňový súd zistil, že na základe návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor Ing. Bc. Radoslav Kešľač podal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 6.2.2006 na tunajší súd proti povinnej: J. Š., pre vymoženie 1.540,- Sk s príslušenstvom, a to na podklade exekučného titulu - notárskej zápisnice napísanej JUDr. Ondrejom Ďuriačom, notárom so sídlom v Partizánskom pod č. N 4746/2005, NZ 43285/2005 zo dňa 18.9.2005.

Súd prvého stupňa dňa 21.2.2006 vydal poverenie, následne uznesením, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 19.3.2012, exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju a zároveň zamietol návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora.

Z exekučného spisu sp. zn. 9Er/660/2009 (pripojený pri sp. zn. 6C 151/2012) prvostupňový súd zistil, že na základe návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý podal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 14.10.2009 na súd proti povinnej: U. F., pre vymoženie

1.392,28 eur s príslušenstvom, a to na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu so sídlom v Bratislave sp. zn. SR 12037/09 z 15.7.2009, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 3.8.2009 a vykonateľnosť dňa 6.8.2009. Uznesením zo dňa 12.1.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 12.3.2011, bola žiadosť o udelenie poverenia v časti vymoženía istiny 725,75 eur s príslušenstvom zamietnutá a v tejto časti bolo uznesením konanie zastavené. Vo zvyšnej časti bolo vydané poverenie dňa 12.1.2011.

Z exekučného spisu sp. zn. 9Er/407/2009 (pripojený pri sp. zn. 6C 155/2012) súd prvého stupňa zistil, že na základe návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý podal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 20.7.2009 na súd proti povinnému: Y. T., pre vymoženie 266,62 eur s príslušenstvom, a to na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu so sídlom v Bratislave sp. zn. SR 00603/09 z 12.5.2009, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 25.5.2009 a vykonateľnosť dňa 28.5.2009. Uznesením, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 6.7.2010, bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá a uznesením, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 18.8.2010, bola exekúcia zastavená.

Z exekučného spisu sp. zn. 9Er/519/2011 (pripojený pri sp. zn. 6C 189/2012) súd prvého stupňa zistil, že na základe návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý podal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 3.8.2011 na súd proti povinnému: U. T., pre vymoženie 1.168,03 eur s príslušenstvom, a to na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu so sídlom v Bratislave sp. zn. SR 18376/09 z 18.11.2009, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 4.1.2010 a vykonateľnosť dňa 7.1.2010. Uznesením, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 5.10.2011, bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá a uznesením, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 21.10.2011 bola exekúcia zastavená.

Z exekučného spisu sp. zn. 9Er/847/2010 (pripojený pri sp. zn. 6C 254/2012) súd prvého stupňa zistil, že na základe návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý podal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 22.12.2010 na súd proti povinnej: U. U., pre vymoženie 1.381,83 eur s príslušenstvom, a to na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu so sídlom v Bratislave sp. zn. SR 06657/10 z 2.8.2010, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 13.9.2010 a vykonateľnosť dňa 16.9.2010. Uznesením, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 26.3.2011, bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá a uznesením, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 11.5.2011, bola exekúcia zastavená.

Z exekučného spisu sp. zn. 9Er/420/2009 (pripojený pri sp. zn. 6C 266/2012) súd prvého stupňa zistil, že na základe návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý podal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 24.7.2009 na súd proti povinnej: R. F., pre vymoženie 788,62 eur s príslušenstvom, a to na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu so sídlom v Bratislave sp. zn. SR 13993/08 z 13.5.2009, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 1.6.2009 a vykonateľnosť dňa 4.6.2010. Vo veci bolo dňa 14.1.2010 vydané poverenie, exekúcia doposiaľ nebola ukončená.

Z exekučného spisu sp. zn. 9Er/519/2011 (pripojený pri sp. zn. 6C 283/2012) prvostupňový súd zistil, že na základe návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý podal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 3.8.2011 na súd proti povinnému: U. T., pre vymoženie 1.168,03 eur s príslušenstvom, a to na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu so sídlom v Bratislave sp. zn. SR 18376/09 z 18.11.2009, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 4.1.2010 a vykonateľnosť dňa 7.1.2010. Uznesením, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 5.10.2011, bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá a uznesením, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 21.10.2011, bola exekúcia zastavená.

Z exekučného spisu sp. zn. 9Er/517/2011 (pripojený pri sp. zn. 6C 287/2012) súd prvého stupňa zistil, že na základe návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý podal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 3.8.2011 na súd proti povinnému: R. Y., pre vymoženie 184,60 eur s príslušenstvom, a to na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu so sídlom v Bratislave sp. zn. SR 01835/09 z 26.5.2009, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 8.6.2009 a vykonateľnosť dňa 11.6.2009. Uznesením, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 10.11.2011 bolo exekučné konanie v časti o vymoženie istiny 168,62 eur s príslušenstvom zastavené. Vo zvyšnej

časti súd vydal dňa 16.9.2011 poverenie. Uznesením zo dňa 14.11.2013, právoplatným dňa 5.12.2013 bol povolený odklad exekúcie. Následne uznesením, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 2.4.2014 bola exekúcia zastavená.

Z exekučného spisu sp. zn. 9Er/485/2011 (pripojený pri sp. zn. 6C 333/2012) prvostupňový súd zistil, že na základe návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý podal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 21.7.2011 na súd proti povinnej: Y. U., pre vymoženie 397,- eur s príslušenstvom. Súd dňa 8.9.2011 vo veci vydal poverenie, následne uznesením zo dňa 14.10.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 20.10.2011, exekučné konanie v časti vymoženia istiny 337,24 eur s príslušenstvom zastavil. Vo zvyšnej časti exekúcia nebola ukončená.

Z exekučného spisu sp. zn. 9Er/181/2004 (pripojený pri sp. zn. 6C 346/2012) súd prvého stupňa zistil, že na základe návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor Ing. Bc. Karol Mihal podal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 15.11.2004 na súd proti povinnému: Y. A., pre vymoženie 4.740,- Sk s príslušenstvom, a to na podklade exekučného titulu - notárskej zápisnice spísanej JUDr. Jarmilou Kováčovou, notárkou so sídlom v Bratislave dňa 13. 8. 2004 pod č. N 1963/2004, NZ 64630/2004. Súd vo veci vydal poverenie dňa 25.11.2004. Následne uznesením zo dňa 3.2.2011 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a konanie zastavil. Zároveň zamietol návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 10.5.2012.

Podľa § 109 ods. 1 O.s.p. súd konanie preruší, ak

- a) účastník stratil spôsobilosť konať pred súdom a nie je zastúpený zástupcom s plnomocenstvom pre celé konanie;
- b) rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska,
- c) rozhodol, že požiada Súdny dvor Európskych spoločností o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy. 12)

Podľa § 109 ods. 2 O.s.p. pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak

- a) sa účastník nemôže konania zúčastniť pre prekážku trvalejšej povahy alebo preto, že jeho pobyt nie je známy;
- b) zákonný zástupca účastníka zomrel alebo stratil spôsobilosť konať pred súdom;
- c) prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

V priebehu konania žalobca opätovne podal návrh na jeho prerušenie, a to do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti žalobcu, kde uviedol tie isté dôvody, ako v pôvodnom podaní. K návrhu pripojil kópiu sťažnosti pre porušovanie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj základného práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorá sa týka rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach. Návrh na prerušenie konania odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. a ods. 2 písm. c/ O.s.p.

Žalobca ako účastník konania využil svoje zákonné právo namietať nestrannosť prvostupňového súdu. O námietke zaujatosti uplatnenej žalobcom už v žalobnom návrhu nadriadený súd už právoplatne rozhodol, pričom sa zaoberal všetkými dôvodmi žalobcu, pre ktoré žiadal vylúčenie sudcov tunajšieho súdu v danej veci. Predmetným rozhodnutím je tak viazaný súd, ale aj účastníci tohto konania. Navyše ani opätovným preskúmaním návrhu žalobcu nebolo zistené, aby všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka tejto veci bol v rozpore s Ústavou, zákonom, alebo medzinárodnou zmluvou. Súd má zato, že ústavná sťažnosť podaná žalobcom nezakladá konanie, v ktorom by sa riešila otázka majúca význam pre rozhodnutie súdu vo veci samej. Z uvedených dôvodov súd návrh na prerušenie konania opätovne zamietol.

Súd prvého stupňa po vykonanom dokazovaní a po právnom posúdení veci podľa § 3 ods. 1, 2, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci, § 44 ods. 1, 2, § 41 ods. 2 písm. c/ a d/, § 44 ods.

1,2,8 zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti, § 45 ods. 1,2 zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Ako už bolo vyššie popísané predmetom tohto konania je náhrada škody a nemajetkovej ujmy, ktorej sa žalobca domáhal poukazujúc na nesprávny úradný postup prvostupňového súdu vo vyššie uvedených exekučných konaniach. S poukazom na § 15 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z. z. žalovaná v písomnom vyjadrení potvrdila, že zo strany žalobcu jej boli doručené žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, a to dňa 23. 4. 2012. V čase rozhodovania súdu, teda už uplynula 6-mesačná lehota od prijatia týchto žiadostí, preto mal súd prvého stupňa zato, že žalobca si splnil svoju zákonnú povinnosť, keď podal žalovanej pred podaním návrhu žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Prvostupňový súd nemal doposiaľ preukázané, žeby nárok na náhradu škody, alebo jeho časť, bola do rozhodnutia súdu uspokojená.

Žalovaná v písomnom vyjadrení poukázala na nedostatky žalobných návrhov a navrhla aplikáciu § 43 ods. 1 O.s.p.. Súd prvého stupňa mal zato, že predmetné žaloby majú všetky náležitosti návrhu na začatie konania v zmysle ustanovení § 42 ods. 3 O.s.p. a § 79 ods. 1 O.s.p.. Žalobca správne označil účastníkov konania, opísal skutočnosti, na základe ktorých uplatnil svoj nárok, označil dôkazy a uviedol, čoho sa domáha, a preto postup navrhovaný žalovaným v zmysle § 43 ods. 1 O.s.p. súd považoval za nedôvodný.

Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení tiež uplatnila námietku premlčania nároku žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy.

Súd prvého stupňa po preskúmaní veci dospel k záveru, že k premlčaniu žalobcom uplatneného nároku nedošlo, a teda žalobný návrh bol podaný v rámci plynutia 3-ročnej premlčacej doby. V konaniach uvedených pôvodne pod č. 6C 123/2012, 6C 151/2012, 6C 155/2012, 6C 189/2012, 6C 254/2012 (žaloby označené ako ISTINA RS) žalobca namietal nesprávny úradný postup spočívajúci v rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

V konaniach vedených pôvodne pod č. 6C 283/2012, 6C 287/2012, 6C 333/2012, (žaloby označené ako NZP) žalobca namietal, že súd rozhodol o zamietnutí jeho žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote.

V konaniach vedených pôvodne pod č. k. 6C 266/2012 (žaloby označené ako NP) žalobca namietal, že súd rozhodol o vydaní poverenia súdneho exekútora na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote.

V konaniach vedených pod č. k. 6C 136/2012, 6C 346/2012 (žaloby označené ZE) žalobca namietal, že súd rozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora po 30-dňovej zákonnej lehote.

V daných veciach 3-ročná premlčacia doba mohla začať plynúť až momentom doručenia rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie žalobcovi, keďže až vtedy sa žalobca mohol dozvedieť o škode, ku ktorej malo dôjsť práve rozhodnutiami o zamietnutí žiadostí súdneho exekútora. Z dôkazných exekučných spisov prvostupňový súd zistil, že zamietajúce uznesenia boli vydávané súdom v priebehu rokov 2010 a 2011, kedy boli oprávnenému aj doručované. Žalobné návrhy boli podané na súde ako hromadné žaloby dňa 27.9.2012, teda v rámci plynutia 3-ročnej premlčacej doby.

K samotnému nároku na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy prvostupňový súd uviedol, že predpokladom zodpovednosti štátu za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. je súčasné splnenie troch podmienok, a to preukázanie existencie nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu, existencia škody, t. j. majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, resp. nemajetkovej ujmy a preukázanie príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a škodou. Nesprávny úradný postup spočíva v akejkoľvek činnosti určitého štátneho orgánu spojené s výkonom jeho právomoci, ak v súvislosti s ňou dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi. Nesprávnym úradným postupom môže byť aj nevydanie, resp. oneskorené vydanie rozhodnutia dôsledkom porušenia stanovených, alebo primeraných lehôt na jeho vydanie, teda nečinnosť štátneho orgánu.

Škodou je majetková ujma predstavujúca zmenšenie majetkového stavu poškodeného oproti stavu pred škodnou udalosťou a ktorá predstavuje hodnoty, ktoré je potrebné vynaložiť pre uvedenie veci do predošlého stavu. Charakter majetkovej ujmy má aj zníženie hodnoty pohľadávky veriteľa, ktoré nastalo v súvislosti so zmařením možnosti uspokojenia jeho pohľadávky v exekučnom konaní. O príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a škodou ide vtedy, ak medzi nesprávnym úradným postupom, resp. nezákonným rozhodnutím a škodou je vzťah príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný a neprerušený.

Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v zmysle § 3 zákona č. 514/2003 Z. z. je objektívnou zodpovednosťou, ktorej sa štát nemôže zbaviť a za splnenia vyššie uvedených podmienok za túto škodu zodpovedá. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť prítom splnené všetky zákonom požadované podmienky súčasne.

Z vykonaného dokazovania - za použitia jednotlivo vyššie popísaných dôkazných exekučných spisov a oboznámenia sa s nimi, súd prvého stupňa zistil a vzal za preukázané, že v prípadoch, kde boli žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuté, boli exekučným titulom rozsudky rozhodcovského súdu. Vo všetkých prípadoch bol právny vzťah medzi oprávneným a povinným hodnotený ako spotrebiteľský právny vzťah, a to či už na základe predložených úverových zmlúv, tak aj na základe skutočností uvádzaných v odôvodneniach exekučných titulov. S poukazom na ustanovenie § 45 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z., v daných prípadoch exekučný súd je nielen oprávnený, ale aj povinný, a to v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania, t. j. aj pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, skúmať zákonnosť exekučného titulu, t. j. rozhodcovského rozsudku. V tejto súvislosti súd prvého stupňa poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 439/2012, sp. zn. 6Cdo 290/2012, či Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 278/2013, sp. zn. IV. ÚS 55/2011. Posudzovanie zákonnosti rozhodcovských rozsudkov v rámci exekučného konania tak nemožno hodnotiť ako nesprávny úradný postup.

Súd prvého stupňa mal tiež za to, že rozhodnutím exekučného súdu, ktorým bola zamietnutá žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, nedošlo k reálnej nevyhnutnosti istiny a jej príslušenstva, o ktorých už rozhodoval rozhodcovský súd. Pokiaľ aj nedošlo k zrušeniu rozhodcovských rozsudkov, ktoré boli v exekučných konaniach exekučnými titulmi a na základe ktorých nedošlo k vydaniu poverenia na vykonanie exekúcie postupom podľa § 40 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, žalobca má právo iniciovať konanie pred všeobecným súdom, ktorý v občianskom súdnom konaní posúdi dôvod, pre ktorý rozhodcovský rozsudok nemôže byť exekučným titulom. Napr. v prípade, že rozhodcovský súd rozhodoval na základe neplatnej rozhodcovskej doložky nemôže založiť prekážku res iudicata a to z dôvodu, že rozhodcovský súd nemal právomoc na rozhodovanie o uplatnenom nároku a teda o takomto nároku môže byť znova rozhodnuté všeobecným súdom. na vykonanie exekúcie aj v týchto prípadoch boli prevažne zamietnuté.

Okrem toho, že exekučný súd mal oprávnenie preskúmať exekučný titul, súd prvého stupňa uviedol, že v uvedených veciach nie je možné konštatovať nezákonnosť rozhodnutí exekučného súdu, t. j. rozhodnutí o zamietnutí žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Z dôkazných exekučných spisov bolo zistené, že ani jedno rozhodnutie exekučného súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nebolo odvolacím súdom zrušené, alebo zmenené pre nezákonnosť. V prípade podania odvolania žalobcu ako oprávneného, boli rozhodnutia súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie odvolacím súdom potvrdené.

Čo sa týka tvrdenia žalobcu, že súd v jednotlivých exekučných spisoch rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote (NZP), prvostupňový súd k tomu uvádza nasledovné:

Ako vyplýva z dôkazných exekučných spisov, v nových konaniach súdom po podaní žiadosti o udelenie poverenia boli žiadané správy, resp. podklady, ktoré boli následne urgované a ktorých posúdenie bolo nevyhnutné pre rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora, t. j. pre posúdenie, či v danej veci je možné vydať poverenie na vykonanie exekúcie, alebo žiadosť súdneho exekútora má byť zamietnutá. Okrem toho prvostupňový súd mal zato, že podľa ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku zákonná 15-dňová lehota platí v prípadoch, kedy exekučný súd vo veci vydal poverenie na vykonanie exekúcie, a teda nemala by sa vzťahovať na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora, ako to bolo vo

všetkých vyššie uvádzaných prípadoch. V súvislosti s tým súd prvého stupňa poukázal na tú skutočnosť, že v uvádzaných veciach boli exekučnými titulmi rozsudky rozhodcovského súdu, kde súd okrem žiadosti o udelenie poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu sa zaoberal aj zmluvami o úvere a všeobecnými zmluvnými podmienkami žalobcu, a to z dôvodu, že vo všetkých prípadoch sa jednalo o spotrebiteľské zmluvy. Uvedené teda neposudzoval len podľa ustanovení Exekučného poriadku, ale aj zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch platného v čase uzavretia predložených úverových zmlúv, podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa, ako aj podľa Smernice č. 93/13/EHS.

V súvislosti s namietanými skutočnosťami uvádzanými žalobcom v žalobe, pokiaľ sa týka oneskoreného rozhodnutia tunajšieho súdu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie mal súd prvého stupňa zato, že žalobca v konaniach nepreukázal existenciu rozhodnutia, ktoré by konštatovalo prietahy v uvedených exekučných konaniach, a teda nepreukázal nesprávny úradný postup spočívajúci v nečinnosti súdu v uvedených veciach. Žalobca okrem iného v žalobách uvádzal, že vyvinul enormné úsilie, aby docielil vecný posun v exekučných konaniach a uviedol konkrétne žiadosti o informáciu o stave konania a sťažnosti na prietahy v konaní, ktoré boli z jeho strany podané na súde. V súvislosti s týmto sa prvostupňový súd oboznámil s č. Spr. 22/2010, Spr. č.34/2010 a Spr. č. 12/2011 a s odpoveďami žalobcu na prietahy v konaní, podľa ktorých boli tieto vyhodnotené v celom rozsahu ako neopodstatnené. V konaní teda bolo preukázané, že pri vybavovaní žalobcu na prietahy v exekučných konaniach vedených na súde neboli zo strany vedenia súdu konštatované prietahy v konaní. Ako už bolo konštatované žalovaným, súd v súvislosti s prietahmi v exekučnom konaní, na ktoré žalobca poukazoval a ku ktorým malo dôjsť neskorým rozhodnutím exekučného súdu, poukazuje na čl. 48 ods. 2 Ústavy SR s tým, že porušenie uvedeného článku na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov patrí výlučne do právomoci Ústavného súdu SR. Prvostupňový súd, ako všeobecný súd prvého stupňa, teda nemal právomoc skonštatovať prietahy v súdnom konaní.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, a to nepredloženie rozhodnutia príslušného orgánu o existencii prietahov v daných exekučných konaniach a neprávomoc súdu na rozhodnutie o prietahoch, mal prvostupňový súd zato, že v uvedených veciach nebol zo strany žalobcu preukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu a v tomto smere teda žalobca neuniesol dôkazné bremeno.

Dňa 13.6.2014 žalobca elektronickým podaním do senátu 7C písomne oznámil, že dňa 24.2.2014 v konaní vedenom pod sp. zn. 9C 112/2012 predložil súdu znalecký posudok č. 1/2014 zo dňa 17.1.2014, ktorý bol vypracovaný Znaleckým ústavom Ekonomickou univerzitou v Bratislave s tým, že týmto znaleckým posudkom bola stanovená majetková škoda, ktorá mu bola spôsobená v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v exekučných veciach. Žalobca poukázal na to, že v súlade so zásadou hospodárnosti predkladá jeden originál znaleckého posudku, na ktorý bude v ostatných konaniach vedených tunajším súdom, odkazovať. Z predloženého znaleckého posudku bolo zistené, že žalobcom bola ako zadávateľom znaleckému ústavu zadaná úloha určiť výšku majetkovej škody, ktorá bola spôsobená nesprávnym úradným postupom a nezákonnými rozhodnutiami okresných súdov SR v exekučných konaniach a to najmä v súvislosti s porušením zákonných lehôt, nečinnosťou, či zbytočnými prietahmi v exekučných konaniach pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, alebo pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora. Znalecký ústav na základe vykonanej analýzy mzdových nákladov, nákladov na poštovné, telekomunikačné služby, tlač a úpravu informačného systému realizoval výpočet majetkovej ujmy vzniknutej žalobcoví, pričom túto diferencoval podľa jednotlivých typov žalôb nasledovne:

Žaloby NZP a NP

- mzdové náklady 4,15 Eur,
 - náklady na tlač 5,31 Eur,
 - náklady na úpravu informačného systému 13,86 Eur,
 - poštovné 3,01 Eur,
 - náklady na telekomunikačné služby 4,43 Eur,
- t.j. spolu 30,76 Eur.

Žaloby ZE

- mzdové náklady 5,07 Eur,

- náklady na tlač 5,31 Eur,
 - náklady na úpravu informačného systému 13,86 Eur,
 - poštovné 3,01 Eur,
 - náklady na telekomunikačné služby 4,43 Eur,
- t.j. spolu 31,68 Eur.

Pokiaľ sa týka žalobcom uplatnenej majetkovej škody a nemajetkovej ujmy zo strany žalobcu bol predložený listinný dôkaz citovaný znalecký posudok č. 1/2014 týkajúci sa výšky majetkovej škody požadovanej žalobcom. Z dôvodu, že v konaní nebol preukázaný prvý z predpokladov priznania náhrady škody a to nesprávny úradný postup exekučného súdu v exekučných veciach, prvostupňový súd už z dôvodu hospodárnosti konania nevykonal ďalšie dokazovanie na preukázanie škody a nemajetkovej ujmy, ktorú si žalobca v konaní uplatnil.

V závere súd prvého stupňa konštatoval, že zo strany žalobcu nebol v konaní preukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu v uvedených exekučných konaniach, ani nezákonnosť rozhodnutí exekučného súdu. Hmotnoprávne podmienky uplatnenia nároku škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom musia byť splnené súčasne, pričom zo strany žalobcu nebola preukázaná už prvá z vyššie uvedených podmienok. Súd prvého stupňa preto pre nepreukázanie existencie podmienok priznania náhrady škody a nemajetkovej ujmy zo strany žalobcu, jeho návrh v celom rozsahu zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. V konaní žalovaná bola úspešná, táto však v zákonom stanovenej lehote trovy konania nevyčísliła a z obsahu spisu jej žiadne trovy nevyplynuli a žalobca bol v danom prípade neúspešný. Preto rozhodol tak, že náhradu trov konania žalovanej nepriznáva.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podala odvolanie žalobkyňa z dôvodov, že v uvedenom rozsudku došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s ust. § 221 od. 1 písm. f) O.s.p.); v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. - rozhodoval vylúčený sudca (ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. g) O.s.p.); v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. - súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (ust. § 205 ods. 1 písm. a) O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p.); súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie. O.i. namietal odvolateľ, že bolo porušené právo žalobcu na kontradiktórny proces a podotkol, že súd ignoroval všetky tvrdenia žalobcu o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému. Ďalej zvýraznil, že nálezy Ústavného súdu SR uvádzajú jednoznačne, že súd musí dbať na presvedčivosť svojho rozhodnutia v odôvodnení, argumentačne vyhodnotí svoje rozhodnutie tak, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe premís dospel, boli pre širšiu právnickú verejnosť prijateľné, racionálne a presvedčivé. Súd nevysvetlil vo svojom rozhodnutí, prečo nedošlo k porušeniu práv žalobcu na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky. O návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenej lehote a pre túto nečinnosť aj nesprávny úradný postup nenašiel objektívne udržateľne vysvetliteľný dôvod. Súd prvého stupňa vydal rozhodnutie vnútorne rozporné, síce zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy žalobcovi, rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe súdu nie je v právnom štáte udržateľné, irelevantné úvahy súdu o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si žalobca zvolil, navyše podľa práva sú súdne rozhodnutia všeobecných súdov rovnocenné s rozhodnutiami rozhodcovských súdov. Ďalej namietal, že aj iný súd, t.j. Krajský súd v Trnave v rozhodnutí sp. zn. 11NcC/46/2012 v právne zhodnej veci vylúčil všetkých sudcov Okresného súdu Dunajská Streda, preto je tiež rozhodnutie nezákonné (poukázal aj na Ústavný súd SR nález IV. ÚS/345/09). Konštatoval odvolateľ, že základné právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl. 36 ods. 1 Listiny a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je v občianskom súdnom konaní zabezpečené vylúčením sudcu z jeho ďalšieho prejednávania. O.i. pri nezávislosti sudcov musí byť vzaté do úvahy ustanovovanie jeho členov a dĺžka ich mandátu, teda či tu je alebo nie je zdanie nezávislosti. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť

žalobcu o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O.s.p. a viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti žalobcu meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že žalobca trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Žalobca sa nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Žalobca sa nemal možnosť vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a zložil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.

Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadřila, aj keď toto jej bolo doručené dňa 6. 11.2014.

Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p. v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 212 ods. 1, 3 O.s.p., z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Rozsudok je vo výroku vecne správny, preto ho odvolací súd podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 4.11. 2015 o 9.05 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 227/II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 14. 10. 2015 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 156 ods. 1, 3 O.s.p.

Odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu dospel k záveru, že pokiaľ žalobca v odvolaní namietal postup súdu z hľadiska porušenia procesno-právnych predpisov, nie je jeho odvolanie dôvodné.

Námietka žalobcu o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia tiež nie je opodstatnená.

Rozsudok súdu prvého stupňa obsahuje stručné a výstižné prednesy účastníkov, dôkazy, o ktoré súd oprel svoje skutkové zistenia, úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení dôkazov a skutočnosti, ktoré mal za preukázané, ako aj právne posúdenie zisteného skutkového stavu podľa príslušných zákonných ustanovení. Súd prvého stupňa taktiež vysvetlil akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Napadnuté rozhodnutie preto netrpí takou vadou konania, ktorá by mala za následok zrušenie rozhodnutia prvostupňového súdu (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Odvolací súd nezistil, že by postupom prvostupňového súdu či už v konaní alebo rozhodnutím sa účastníkovi konania - žalobcovi odňala možnosť konať pred súdom z dôvodov ním v odvolaní uvedených.

Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov účastníci konania ani nenavrhlí, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 132 O.s.p., z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, pričom rozsudok aj náležite odôvodnil, preto odvolací súd jeho rozsudok ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Vecne správne, podrobné a presvedčivé sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.), keďže ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci. Ani odvolacie námietky žalobcu nemali vplyv na vecnú správnosť rozsudku a nie sú spôsobilé prívodiť zmenu napadnutého rozsudku.

Odvolacie námietky žalobcu týkajúce sa tvrdení o splnení predpokladov pre vznik nároku na náhradu majetkovej a nemajetkovej ujmy v zmysle zák. č.514/2003 Z.z., rovnako ako tvrdil aj v konaní pred súdom prvého stupňa, nie sú opodstatnené.

Odvolací súd v tej súvislosti poukazuje na podrobné odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý svoje úvahy o nesplnení zákonných podmienok na náhradu škody v prejednávanej veci podrobne rozviedol s poukazom na skutkové zistenia, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania a príslušné zákonné ustanovenia, podľa ktorých vec právne posudzoval.

Odvolačná námietka žalobcu, že súd prvého stupňa sa v konkrétnostiach dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že žalobcom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, nemá svoj podklad vo vykonanom dokazovaní. Rovnako ani tvrdenie žalobcu, že nesprávny úradný postup v danom prípade bol jednoznačne preukázaný. Navyše odvolacie námietky žalobcu v tomto smere sú všeobecného charakteru, bez uvedenia konkrétnych pochybení, ktorých sa súd prvého stupňa mal dopustiť.

Pokiaľ ide o namietané procesné pochybenia súdu prvého stupňa, odvolací súd udáva nasledovné:

Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

Namietané procesné pochybenie súdu prvého stupňa, a síce, že súd nedoručil písomné vyjadrenie žalovanej k žalobe žalobcoví, čím porušil právo žalobcu na kontradiktórny súdny proces a ust. § 114 ods. 2 O.s.p., nie je dôvodné. Rovnako nie je dôvodné ani namietané procesné pochybenie súdu prvého stupňa, že žalobca nebol pred vynesením rozsudku oboznámený so súdom vykonanými listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu nemal možnosť vyjadriť sa.

Z obsahu spisu totiž vyplynulo, že žalovaná po doručení žaloby sa písomne vyjadrila podaním zo dňa 04. 02. 2013 (č.l. 31 a nasl. spisu), ktoré vyjadrenie bolo doručené žalobcovi cestou jeho právneho zástupcu dňa 14. 02. 2013 (doručenka na č.l. 41 spisu). Z obsahu spisu je tiež zrejmé, že žalobca cestou svojho právneho zástupcu bol zo strany súdu prvého stupňa predvolaný na pojednávanie dňa 1.10. 2014, ktoré prevzal dňa 2.10. 2014 (doručenka na č.l. 141 spisu). Súd prvého stupňa pojednával a rozhodol vo veci dňa 1. 10. 2014 v neprítomnosti žalobcu (rovnako aj žalovanej) v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p.

Žalobca požiadal o odročenie pojednávania podaním zo dňa 24.9. 2014 z dôvodu podania návrhu na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd.

Súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy (§ 101 ods. 2 O.s.p.).

Podľa názoru odvolacieho súdu správny bol postup súdu prvého stupňa, pokiaľ v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. pojednával a vo veci rozhodol, keďže dôvod pre odročenie pojednávania, ktorý uviedol žalobca v podaní zo dňa 24.9. 2014, nie je dôležitým dôvodom pre odročenie pojednávania. Je totiž zrejmé, že pokiaľ ide o námietku zaujatosti vznesenú zo strany žalobcu, o tejto v konaní už bolo rozhodnuté uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 19.10.2012 č.k. 6NcC/38/2012-15 tak, že sudkyňa Okresného súdu Spišská Nová Ves JUDr. E. L. nie je vylúčená z pojednávania a rozhodovania vecí spojených na spoločné konanie pod sp. zn. 6C/123/2012. Ani podanie ústavnej sťažnosti na Ústavný súd Slovenskej republiky nie je takým dôležitým dôvodom, ktorý by opodstatňoval odročenie pojednávania, najmä za situácie, keď súd prvého stupňa návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol.

O dôležitý dôvod na odročenie pojednávania ide vo všeobecnosti vtedy, ak účastník tvrdí také skutočnosti, ktoré sú vzhľadom k svojej povahe spôsobilé jeho neúčast' na pojednávaní ospravedlniť, t.j. také, ktoré mu neumožňujú sa na pojednávaní zúčastniť a súčasne sú vážne, dôležité a ospravedlniteľné z hľadiska objektívneho alebo aj subjektívneho (čím mohla byť prekážka predvídaná, prípadne odvrátená).

V prejednáwanej veci žalobca požiadal o odročenie pojednávania z dôvodu podania procesného návrhu na prerušenie konania. Takýto dôvod ale nie je dôležitým dôvodom pre odročenie pojednávania v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p., keďže nejde o objektívne ospravedlniteľný dôvod, ktorý by neumožnil žalobcovi zúčastniť sa na pojednávaní.

Pokiaľ teda súd prvého stupňa v konaní pokračoval aj po obdržaní žiadosti žalobcu na odročenie pojednávania zo dňa 24.9. 2014 a vec prejednal a rozhodol v jeho neprítomnosti podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p., neodňal týmto svojim postupom žalobcovi možnosť konať pred súdom.

Pokiaľ sa žalobca na pojednávanie dňa 1.10.2014 nedostavil, takýmto spôsobom sa sám vzdal možnosti vyjadriť sa k vykonaným dôkazom a realizovať svoje ďalšie procesné práva spojené s účasťou na tomto pojednávaní. Z toho vyplýva, že zásada kontradiktórnosti konania a ani práva žalobcu na súdnu ochranu v tomto smere porušené neboli.

Vyššie uvedené závery sa týkajú aj odvolacej námietky žalobcu, ktorý vytkol súdu prvého stupňa, že nebol oboznámený so súdom vykonanými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu sa nemal možnosť vyjadriť. Z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 1.10.2014 totiž vyplynulo, že dokazovanie listinami bolo vykonané súdom prvého stupňa v súlade s § 129 ods. 1 O.s.p.

Nenáležitá je odvolacia námietka žalobcu, že vo veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, keďže v danom prípade pojednávanie nariadené bolo a žalobca svojou nedôvodnou neprítomnosťou na pojednávaní sám zapríčinil, že nemohol uplatniť svoje procesné práva.

Odvolací súd na záver ešte poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR 7 ECdo/3/2013 z 21.10.2013, kde najvyšší súd riešiac dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v exekúcii poukázal na obsah práva na spravodlivý proces so zreteľom na čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, lebo do práva na spravodlivý súdny proces však nepatrí súčasne aj právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov a rovnako neznamená ani to, aby účastník konania bol pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (porovnaj I. ÚS 50/04). Do obsahu tohto práva nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhovaného spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (ústavný súd v rozhodnutí I. ÚS 97/97). K odňatiu možnosti žalobcu pred súdom konať a k porušeniu práva podľa čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky podľa názoru odvolacieho súdu nedošlo podľa § 9 ods.1 zák. č. 514/2003 Z.z.

Ani judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, v riešenej veci preto správne súd prvého stupňa rozhodol, svoje rozhodnutie argumentačne odôvodnil a jeho rozsudok o zamietnutí žaloby je zákonný, správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa bola preukázaná v konaní a žalobca dostal odpoveď na svoje odvolacie námietky. Rozhodnutie súdu prvého stupňa nemožno považovať za svojvoľné, neodôvodnené, predčasné a prekvapivé a odvolací súd vzhľadom na zistený skutkový stav podľa § 213 O.s.p. bol viazaný týmto skutkovým stavom a s poukazom na § 219 ods.1, 2 O.s.p. napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny a zákonný.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok vo všetkých jeho výrokoch podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p.. Žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná, preto má právo na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalobcovi. Trovy odvolacieho konania jej však nevznikli a ani si ich náhradu neuplatnila, preto odvolací súd účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.